

La crida del bosc

Jack London

La crida del bosc

Traducció de Ferran Ràfols Gesa

Barcelona

Títol original: *The Call of the Wild*

© 1903, Jack London

Primera edició a L'Altra Tribu: març del 2020

© de la traducció: Ferran Ràfols Gesa

© d'aquesta edició: L'Altra Editorial

Gran Via de les Corts Catalanes, 628, àtic 2a

08007 Barcelona

www.laltraeditorial.cat

Impressió: Romanyà Valls

Maquetació: Tal Altra

DIPÒSIT LEGAL: B. 3.938-2020

ISBN: 978-84-121389-5-5

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització prèvia i per escrit de L'Altra. Tots els drets reservats.

Taula

1. L'arrel primitiva	7
2. La llei del garrot i els ullals	23
3. La bèstia original	37
4. El Buck estableix el seu domini	59
5. La feina de les corretges i el camí	73
6. Per amor a un home	97
7. Els sons de la crida	119

Capítol 1

L'arrel primitiva

El vell anhel nòmada apareix,
rosega la cadena del costum;
I desperta un cop més
del son bromós la veta feréstega.

El Buck no llegia els diaris, o hauria sabut que venia una època complicada, no només per a ell sinó per a tots els gossos de músculs forts i pèl llarg i resistent al fred des de Puget Sound fins a San Diego. I és que els homes, furgant en la foscor àrtica, havien trobat un metall groc, i com que hi havia vaixells de vapor i companyies de transport senceres dedicades a explotar aquesta troballa, milers d'homes s'afanyaven a pujar a les terres del nord. Aquests homes volien gossos i els gossos que volien eren de bona mida, amb músculs forts per treballar i un pelatge espès que els protegís del gel.

El Buck vivia en una gran casa a l'asselellada vall de Santa Clara. Cal jutge Miller, en deien. Estava una mica apartada de la carretera, mig amagada entre els arbres que de tant en tant permetien intuir la veranda ampla i fresca que l'envoltava pels quatre costats. A la casa s'hi arribava per uns camins de grava que serpentejaven entre les esteses de gespa i sota el brançam entrelaçat

d'uns pollancrecs força alts. A la banda del darrere, tot plegat tenia unes dimensions encara més folgades que no pas al davant. Hi havia un gran estable, on una dotzena de mossos i nens xerraven sense parar, fileres de casetes per al servei recobertes de plantes enfiladisses, un desplegament inacabable i ordenat de coberts, llargues pèrgoles amb parres penjant, pastures verdes, i un hort d'arbres fruiters, maduixes i altres fruites del bosc. També hi havia la bomba del pou artesià i la gran bassa de ciment on els fills del jutge Miller es capbussaven de bon matí i es refrescaven en la calor de la tarda.

I sobre tota aquesta propietat enorme hi regnava el Buck. Era el lloc on havia nascut i on havia viscut els quatre anys de la seva vida. Sí, hi havia altres gossos. Era impossible que no n'hi hagués, en un espai tan immens, però no comptaven. Anaven i venien, dormien a les gosseres atapeïdes o en la foscor dels racons de la casa, com el Toots, el carlí, o la Ysabel, la gosseta mexicana sense pèl, criatures estranyes que amb prou feines treien el nas per la porta ni posaven les potes a l'exterior. D'altra banda, també hi havia els fox terrier, pel cap baix una vintena, que bordaven promeses espantoses al Toots i la Ysabel quan ells els miraven per la finestra protegits per una legió de minyones armades amb escobres i pals de fregar.

Però el Buck no era un gos domèstic ni de gossera. Tot aquell regne era seu. Es capbussava a la bassa i sortia a caçar amb els fills del jutge; acompanyava la Mollie

i l'Alice, les filles del jutge, en les seves passejades matineres o capvesprals; les nits d'hivern s'estirava als peus del jutge davant del gran foc de la biblioteca; duia els nets a cavall o els feia rodolar per l'herba i no els perdia de petja quan emprenien les seves arriscades aventures cap a la font o l'era de davant dels estables, i més enllà i tot, fins on hi havia els prats i els matolls de fruites del bosc. El Buck sotjava imperiosament els terriers, i en canvi al Toots i la Ysabel els ignorava en tot moment, perquè ell era el rei, el rei de tot el que caminava, s'arrossegava o volava a cal jutge Miller, persones incloses.

El seu pare, l'Elmo, un santbernat immens, havia sigut el company inseparable del jutge, i tot feia pensar que el Buck seguiria el camí del pare. No era tan gros com ell —només pesava seixanta-tres quilos—, perquè la seva mare, la Shep, era una pastora escocesa. Ara bé, aquells més de seixanta quilos, sumats a la dignitat que acompanya la bona vida i al respecte universal de què gaudia, li donaven dret a aquell posat majestuós. Els quatre anys que havien passat des que era un cadell, el Buck havia fet una vida d'aristòcrata satisfet; estava orgullós d'ell mateix, fins i tot era una mica egoista, com els passa a certs senyors rurals per culpa de l'aïllament. Però el fet de no ser només un gos domèstic consentit l'havia salvat. La caça i els altres plaers de la vida a l'aire lliure li havien endurit els músculs i havien impedit l'aparició del greix i, com acostuma a passar amb les

racas fetes al fred, l'amor per l'aigua li havia servit de tònic i li havia conservat la salut.

I així era el gos Buck la tardor del 1897, quan el descobriment de vetes d'or a la regió de Klondike va arrossegar gent de tot el món cap als gels del nord. Però el Buck no llegia els diaris, i no sabia que en Manuel, un dels ajudants del jardiner, era un indesitjable. En Manuel tenia un vici arrelat: li encantava jugar a la loteria xinesa. A més a més, quan jugava també tenia una feblesa molt arrelada, la fe en un sistema, que va ser el que el va dur a la ruïna. Perquè per jugar seguint un sistema calen diners, i el salari d'un ajudant de jardiner amb prou feines arriba a cobrir les necessitats d'una dona i d'una progènie nombrosa.

La nit de la memorable traïció d'en Manuel, el jutge era a la reunió de l'Associació de Viticultors i els seus fills estaven atrafegats muntant un club atlètic. Ningú el va veure sortir a través de l'hort d'arbres fruiters amb el Buck, que es pensava que sortien a fer una passejada. I, fora d'un home solitari, tampoc ningú va veure com arribaven al baixador de tren conegut com College Park. L'home solitari va parlar amb en Manuel, i es van sentir dringar unes monedes.

—No't costaria gens embolicar la mercaderia abans de lliurar-la —va dir el desconegut amb veu ronca, i en Manuel va passar una corda gruixuda pel coll del Buck, sota el collar.

—Si estires per 'quí l'afogaràs —va dir en Manuel, i

el desconegut li va respondre amb un ràpid grunyit afirmatiu.

El Buck havia acceptat la corda amb una dignitat callada. Sí, era un fet insòlit, però havia après a confiar en els homes que coneixia i a reconeixè'ls una saviesa superior a la seva. Però quan els dos caps de la corda van quedar en mans del desconegut va fer un grunyit amenaçador. Tot just va insinuar la seva contrarietat, perquè l'orgull li feia creure que una insinuació ja era una ordre. Però es va quedar parat quan va veure que la corda li estrenyia el coll i no el deixava respirar. Enrabiad, va saltar contra l'home, que el va entomar a l'aire, el va engrapar amb força pel coll i amb un gest hàbil el va llançar d'esquena a terra. Llavors la corda es va estrènyer despietadament mentre el Buck es debatia amb totes les seves forces, la llengua penjant de la boca i el pit panteixant inútilment. Mai de la vida l'havien tractat tan vilment, i mai de la vida havia estat tan furiós. Però les forces li fallaven; els ulls se li van envidriar i ni tan sols es va adonar que el tren s'aturava i que els dos homes el llançaven al vagó de l'equipatge.

Quan va tornar en si va tenir la sensació difusa que la llengua li feia mal i que notava les sotragades d'algun mitjà de transport. El xiulet ronc de la locomotora en passar per un encreuament li va fer saber on era. Havia viatjat massa sovint amb el jutge per no reconèixer la sensació d'anar en un vagó d'equipatge. Va obrir els ulls, que van resplendir amb la ràbia desfermada d'un

rei segrestat. L'home li va saltar al coll, però el Buck era massa ràpid. Va tancar les mandíbules entorn de la seva mà, i no les va afliurar fins que la corda li va tornar a apagar els sentits.

—Sí, té atacs —va dir l'home, i va apartar la mà ferida dels ulls del mosso de les maletes, que havia vingut atret pel soroll de la lluita—. L'hi duc al meu cap, a San Francisco. Allà hi ha un metge de gossos boníssim que diu que el podrà curar.

D'aquell trajecte nocturn l'home en va parlar amb gran eloqüència al petit cobert que hi havia darrere una taverna del front marítim de San Francisco.

—Me'n paguen cinquanta i prou —va grunyar—, no ho tornaria a fer ni que me'n paguessin mil trinco-trinco.

Duia la mà embolcallada amb un mocador ensangonat i el camal dret dels pantalons esquinçat entre el genoll i el turmell.

—I l'altre quant n'ha tret? —va preguntar el taverner.

—Cent —va ser la resposta—. No va acceptar ni un cèntim menys, em pots ben creure.

—En total són cent cinquanta, doncs —va calcular el taverner—, i els val, si encara tinc dos dits de front.

El segrestador va desfer la bena ensangonada i es va mirar la ferida.

—Ara ves que no em mori de la ràbia...

—Llavors deu ser que estàs destinat a morir a la força —va riure el taverner—. Vinga, dona'm un cop de mà abans de tornar a la feina —va afegir.

Atordit, amb un dolor insuportable a la gola i la llengua, mig ofegat i amb la vida fugint-li, el Buck va provar d'encarar-se amb els seus turmentadors, però ells el van tirar a terra i el van escanyar repetidament fins que li van poder treure el collar feixuc de llautó. Després li van treure la corda i el van llançar dins d'una caixa grossa en forma de gàbia.

I el Buck s'hi va quedar la resta d'aquella nit esgotadora, alimentant la ira i l'orgull ferit. No entenia què significava tot allò. Què en volien, d'ell, aquells desconeguts? Per què el tenien tancat en aquella caixa tan estreta? No ho sabia, però l'oprimia la vaga sensació que hi hauria una catàstrofe imminent. Aquella nit es va aixecar d'un bot unes quantes vegades, cada cop que la porta s'obria sorollosament, sempre amb l'esperança de veure el jutge o almenys els seus fills. Però sempre era la cara boteruda del taverner, que se'l mirava sota la claror malaltissa d'una espelma de greix. I, cada cop, el clapit alegre que tremolava a la gola del Buck es convertia en un gruny salvatge.

Però el taverner el va deixar en pau, i l'endemà al matí van venir quatre homes i es van endur la caixa. Més turmentadors, va decidir el Buck, perquè semblaven éssers malignes, esparracats i bruts, i es va revoltar i s'hi va enrabiar des de l'altra banda dels barrots. Els homes se'n van riure i el van burxar amb un bastó, que ell va atacar ràpidament amb les dents fins que es va adonar que era justament el que volien. I llavors va jeu-

re amb aire esquerp i va deixar que possessin la gàbia dalt d'un carro. Després d'això, ell i la caixa on estava empresonat van anar passant per diverses mans. Va quedar a càrrec dels treballadors de l'oficina de correus, i després se'l van endur en un altre carro i en una tartana, acompanyat d'un reguitzell de caixes i de paquets, fins que va embarcar en un vapor d'on més endavant el van treure per deixar-lo al gran dipòsit del ferrocarril i finalment col·locar-lo en un vagó exprés.

El vagó exprés va passar dos dies i dues nits a remolc d'una locomotora xisclaire, i durant aquests dos dies i dues nits el Buck no va beure ni menjar. Furiós, havia rebut amb grunyits les primeres aproximacions dels treballadors de l'exprés, i ells s'hi havien tornat burxant-lo. Quan el Buck es llançava contra els barrots, tremolós i amb escuma a la boca, se'n reien i l'humiliaven. Es posaven a grunyar i a bordar de manera odiosa, miolaven, obrien els braços i grallaven. Tot plegat era una ximpleria i el Buck ho sabia, però això ofenia encara més la seva dignitat, i la seva ira no parava de créixer. La gana no el molestava tant, però la falta d'aigua el feia patir molt i li disparava la ràbia fins a nivells febrils. Perquè, neguitós i sensible com era, aquells maltractaments li havien provocat una febre, alimentada per la inflor i la sequedat de la llengua i de la gola.

D'una cosa sí que se n'alegrava: ja no duia la corda al coll. La corda havia donat un avantatge injust a aquells

homes, però ara que ja no la duia els donaria una lliçó. No n'hi tornarien a posar mai més cap, de corda al coll. Això ho tenia clar. Feia dos dies i dues nits que no menjava, i aquells dos dies i dues nits de turment l'havien omplert d'una fúria que no presagiava res de bo per al primer que busqués raons amb ell. Els ulls se li van injectar de sang, tot ell va transformar-se en un dimoni rabiós. Havia canviat tant que ni tan sols el jutge l'hauria reconegut i, a Seattle, un cop el van haver tret del tren, els correus van respirar ben alleujats.

Quatre homes van carregar amb cautela la caixa cap a un pati petit de parets altes. Un home robust amb un jersei vermell que li feia bossa al coll va sortir i va signar el rebut a l'encarregat. Era el seu següent turmentador, va endevinar el Buck, i es va llançar furiosament contra els barrots. L'home feia un somriure tètric i duia una petita destral i un garrot.

—I ara el trauràs? —va preguntar l'encarregat.

—Esclar —va respondre l'home, i va picar amb la destral a la caixa per fer palanca.

Els quatre traginers que l'havien dut van fugir a l'instant i es van enfilejar cap a un lloc segur sobre la paret per contemplar l'espectacle.

El Buck es va llançar cap a la fusta estellada, va enfonsar-hi les dents, va aixecar el cos i s'hi va barallar. Anava allà on picava la destral, grunyint i rugint, tan enrabiada i ansiós per sortir com tranquil i decidit a treure'l d'allà estava l'home del jersei vermell.

